

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2021/025 van:

De heer XXXX, geboren XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de KIB A te Eindhoven, onderdeel van GGzE,

tot het navolgende oordeel gekomen inzake het verzoek van klager om een schadevergoeding zoals bedoeld in artikel 10 lid 3 juncto artikel 10 lid 11 Wvvgz als vervolg op de beslissing van 13 april 2021.

1. Verdere verloop van het geding

De klachtencommissie heeft op 13 april 2021 de klacht van klager over de beslissing tot toepassing van verplichte zorg in de vorm van verplichte medicatie d.d. 17 maart 2021 gegrond verklaard.

Bij deze beslissing heeft de klachtencommissie klager en verweerder in de gelegenheid gesteld om zich beiden nog over de door klager verzochte schadevergoeding uit te laten.

De PVP heeft na de klachtzitting op 15 april 2021 nog inhoudelijk het verzoek om schadevergoeding van klager onderbouwd en daarna is namens de instelling op die onderbouwing nog gereageerd op 21 april 2021.

De beslissing op het verzoek om schadevergoeding is bepaald op heden.

2. Standpunt van de klager

De PVP heeft namens klager diens verzoek om een schadevergoeding onderbouwd en daarbij voornamelijk aansluiting gezocht bij het zogenaamde 'Forfaitaire stelsel 2.0', zoals dat is ontwikkeld door de Universiteit van Amsterdam in het rapport 'Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk?'. De PVP heeft op basis daarvan een schadevergoeding verzocht van € 1150,-, bestaande uit:

- Het bij de beslissing niet naar algemene uitgangspunten van verplichte zorg handelen voor de duur van minimaal 2 weken (te weten de werking van de toegepaste medicatie voor minimaal 2 weken) : € 1000,-;
- Het niet naar het algemene uitgangspunt van de wet handelen : € 50,-;
- Het niet tijdig schriftelijk informeren van klager en diens advocaat inzake de klachtwaardigheid van de beslissing : € 50,-;
- Het niet schriftelijk in het dossier vast leggen van bepaalde aspecten in het dossier (zoals wilsbekwaamheid, of sprake is van acuut levensgevaar e.d.): € 50,-.

Tezamen aldus € 1150,-.

Naast de formele benadering vanuit het zogenaamde forfaitaire stelsel wordt namens klager ook nog gesteld dat sprake is van immateriële schade als gevolg van ervaren/gevoelens van onmacht, onzekerheid, ongerustheid, angst, spanning, frustratie, rechteloosheid, wantrouwen, niet gehoord voelen en niet serieus genomen te zijn.

3. Standpunt van de verweerder

Verweerder bestrijdt de onderbouwing zoals de PVP die namens klager heeft gegeven. Hij stelt dat klager wel degelijk op de hoogte was van de klachtmogelijkheid en van een ondeugdelijke documentatie in het dossier van klager. Hij bestrijdt eveneens dat van het forfaitaire stelsel uitgegaan dient te worden zoals dat namens klager wordt gedaan, maar dat eerder van maatwerk uitgegaan moet worden, kijkend naar het individuele geval, zoals in de rechtspraak -volgens verweerder- ook

wordt gedaan. Verweerder erkent wel dat de volgorde niet correct is geweest (dat wil zeggen het pas uitreiken van het mededelingsformulier zoals in de wet bedoeld nadat de medicatie is toegediend) maar zij weerspreekt dat er aldus een normschending heeft plaatsgevonden die 2 weken zou hebben geduurd, zoals namens klager wordt gesteld.

Verweerder betwijfelt of dat sprake is geweest van nadeel bij klager door het niet tijdig op schrift stellen van de gemotiveerde beslissing omdat bij het nemen van die beslissing de zorgverantwoordelijke niet over een nacht ijs is gegaan. Die beslissing is uiteindelijk -hoewel pas achteraf geformaliseerd- wel het gevolg is geweest van vele gesprekken die daaraan voorafgaande met klager zijn gevoerd.

4. Beoordeling

4.1. Formele vereisten

De klachtencommissie is bevoegd op grond van de artikelen 10:3 juncto 10: 11 Wvggz een billijke schadevergoeding toe te kennen als een klacht op grond van deze artikelen gegrond wordt verklaard. Alvorens tot het toekennen van een schadevergoeding over te gaan, dient de instelling op dat voornemen in de gelegenheid te worden gesteld om zich daarover uit te laten.

4.2 Inhoudelijke beoordeling

De vraag die thans voorligt is of de schending van voormelde norm tot schadevergoeding dient te leiden.

De klachtencommissie heeft de klacht van klager tot het toedienen van verplichte zorg in de vorm van medicatie d.d. 17 maart 2021 gegrond verklaard. Uit de overwegingen van de klachtencommissie in haar beslissing van 13 april 2021 blijkt dat de klachtencommissie de zorgverantwoordelijke met name verwijt dat de gekozen volgorde in de gegeven omstandigheden niet correct is geweest.

Immers, omdat om het moment van het toedienen van de verplichte zorg geen sprake was van een noodsituatie (klager verbleef in de separeer) of van acuut levensgevaar en omdat duidelijk sprake was van verzet (ondanks dat klager aanvankelijk instemde) had verweerder de verplichte zorg eerst formeel dienen aan te zeggen aan klager en hem op de klachtmogelijkheid behoren te attenderen in plaats van omgekeerd. Ook rijst de vraag -aldus de klachtencommissie in haar voormelde beslissing van 13 april 2021- of verweerder niet sowieso had kunnen wachten met toepassen van verplichte zorg toen bleek dat klager het daarmee niet eens was.

In zo'n situatie dient de formele aanzegging aan het toepassen van verplichte zorg vooraf te gaan en omdat dat niet is gebeurd heeft de klachtencommissie de klacht van klager aldus gegrond verklaard.

De klachtencommissie verwijst naar de uitspraak van de Hoge Raad van 18 december 2020 (ECLI:2096) waarin door de Hoge Raad ten aanzien van de termijn van uitreiking van de beslissing tot het toepassen van verplichte zorg is overwogen :

Art. 8:9 lid 3 Wvggz bevat geen termijn waarbinnen de geneesheer-directeur de betrokkene een schriftelijke kennisgeving van de beslissing als bedoeld in het eerste lid dient te geven. Zoals de rechtbank heeft overwogen, moet de geneesheer-directeur dat op grond van de vereisten van zorgvuldigheid spoedig doen. Welke termijn nog aanvaardbaar is, hangt af van de omstandigheden van het geval. Onjuist is de door het onderdeel verdedigde opvatting dat de betrokkene in staat moet zijn de beslissing te doen schorsen voordat daaraan uitvoering wordt gegeven. De wettelijke regeling van het klachtrecht biedt geen grondslag voor die opvatting. Aanvaarding van die opvatting zou er bovendien toe kunnen leiden dat de betrokkene de zorg wordt onthouden die de zorgverantwoordelijke op het moment van zijn beslissing in het belang van de betrokkene noodzakelijk acht.

Het is dus zo dat het ook (formeel) toegelaten is dat een beslissing tot toepassing van verplichte zorg pas wordt uitgereikt *nadat* de verplichte zorg al is toegediend, maar dat hangt af van de omstandigheden van het geval. In het onderhavige geval is de klachtencommissie van oordeel dat de mededeling wel *voor* het toepassen van de verplichte zorg had kunnen en behoren te worden uitgereikt. Daar was zowel tijd als ruimte voor.

Vanwege deze onzorgvuldigheid is een schadevergoeding op zijn plaats. De klachtencommissie heeft reeds in haar beslissing van 13 april 2021 geoordeeld dat voor het overige het toepassen van verplichte zorg in de vorm van medicatie geïndiceerd was (zie hoofdstuk 6 II van die beslissing). Van een normschending van meer dan 2 weken -zoals klager stelt- is dus geen sprake, maar uitsluitend van het niet in acht nemen van de algemene uitgangspunten van de Wvvgz. Indien daartoe immers de ruimte en de mogelijkheid bestaat dient een formele mededeling van het toepassen van verplichte zorg met de daaraan verbonden waarborgen aan het toepassen van die verplichte zorg vooraf te gaan.

Door dat te negeren heeft verweerder het verzet van klager niet voldoende serieus genomen, ondanks diens eerdere instemming. Dat een zorgverantwoordelijke een wens van een patiënt niet serieus neemt is niet juist, ook niet als een patiënt diverse malen eerder -en zelfs mogelijk in een zelfbindingsverklaring- heeft aangegeven het met een bepaalde vorm van medicatie eens te zijn.

De klachtencommissie zal gelet op het hiervoor overwogene een schadevergoeding naar billijkheid toekennen van € 50,-.

5. Uitspraak

De klachtencommissie voornoemd:

Kent aan klager een schadevergoeding toe naar billijkheid van € 50,- vanwege het niet adequaat en niet tijdig doen van de mededeling zoals bedoeld in artikel 8:9 Wvvgz d.d. 17 maart 2021.

ALDUS gedaan op 3 mei 2021 door de klachtencommissie van de Stichting GGzE te Eindhoven, bestaande uit de heer XXXX, vice-voorzitter, en de leden mw. XXXX, psychiater, en mw XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.